

ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν ἣν ὁ τόπος ἐριλοτιμήθη νὰ τοῖς προσφέρῃ. Καὶ μολονότι εἰς ἐξ αὐτῶν ἰδιαίτερα ἔχει δικαιώματα εἰς τὴν ἀνεξάλειπτον εὐγνωμοσύνην τῆς Ἑπτανήσου, ὥς μὴ διαιρέσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας ἡμῶν, εὐχόμενοι εἰς ἀμφοτέρους μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης βίον εὐδαίμονα καὶ μακρὸν καὶ αἴσιον τέρμα τῶν πολυετῶν αὐτῶν ἀγώνων.

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

ἐν ἔτει 1716.

(Τέλος. "Ορε Φυλλάδ. 273.)

— 000 —

Ἐν τοσοῦτῳ ἤκούοντο ἐν τῷ Τουρκικῷ στρατῷ ἀλαλαγμοί, κραυγαί, ἤχοι σαλπίγγων καὶ τυμπάνων, καὶ συνεχεῖς ἐκπυροσκοπήσεις, αἵτινες ἐδήλουν βεβαίως ὅτι ἔτοιμοι ἦσαν οἱ βάρβαροι νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς πόλεως. Διέντες πρὸς ἐφοδὸν σημείου, οἱ ὀθωμανοὶ, τὸ λυκαυγὲς τῆς 19 Αὐγούστου Ἐ. Ν. ἡμέραν ἀξιωμανημένον ἐν τῇ Κερκυραϊκῇ ἱστορίᾳ καὶ ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν στρατιωτικῶν κατορθωμάτων, ὥρμησαν ξιφίρεις κατὰ τοῦ περιφράγματος τῆς πόλεως καὶ κατὰ τοῦ προφράγματος τοῦ Νέου φρουρίου. Ἀμέσως ἤρχισε ζωηρότατος κανονοβολισμὸς ἐφ' ὅλων τῶν μερῶν τῆς πόλεως. Ἐκ τῶν δυνατῶν καὶ συνεχῶν πυροβολισμῶν ἐσεῖστο ἡ πόλις ἅπασα, ὁ δὲ καπνὸς τῶν τηλεβόλων καὶ βομβοῤῥιπτῶν σχηματισθεὶς ὥς τι μέλαν νέφος ἐκάλυπτε τὴν πόλιν. Ἡ φρουρὰ τοῦ περιφράγματος καὶ τοῦ προφράγματος γενναίως ἀντέστη εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐφορμούντων Τούρκων, μάλιστα δὲ κατὰ πρῶτον ἀπέκρουσεν αὐτούς. Ἐφορμησάντων ὁμῶς αὐτῶν ἰσχυροτέρων καὶ πατούντων ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν συναδέλφων ὥς ἂν ἐπάτουν ἐπὶ λίθων, ἡ φρουρὰ κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν. Εἰσελθόντες οἱ Τούρκοι καὶ κατασφάξαντες τὴν φρουρὰν ὥρμησαν κατὰ τοῦ Νέου φρουρίου, φέροντες κλίκακας, σχοινία καὶ μηχανὰς ὅπως ἀνέλθωσιν, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν γενναίως. Ἐν τῇ αἱματηρᾷ ταύτῃ ἐφόδῳ πλείστοι πολῖται διακρίθησαν ἐν οἷς καὶ Νικόλαος ὁ Βούλγαρις (1). Τὴν ἀκρατον τῶν Τούρκων ὁρμὴν δὲν ἀνεχαίτιζον οὔτε οἱ μεγάλοι λίθοι, οὔτε τὸ ζέον ἔλαιον καὶ ὕδωρ ὅπερ οἱ πολιορκούμενοι ἐῤῥιπτον ἐπ' αὐτῶν· ἐπροχώρουν οὗτοι τοσοῦτον ὥστε ἐκυρίευσαν καὶ τὸ τεῖχος τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Ταῦτα βλέπων ὁ στρατάρχης ἐδραμεν ὅπως συλλέξῃ τὴν φεύγουσαν φρουρὰν, καὶ διὰ ἐνθουσια

στικῶν λόγων ἠδυνήθη νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ πρόφραγμα ὅπως κυριεύτῃ αὐτὸ δι' οἰασθήποτε θυσίας. Διέταξεν ὁμῶς τὸν συνταγματάρχην Πάκμορα, ὃν εἶχε πέμψει προηγουμένως πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς φρουρᾶς τοῦ Νέου φρουρίου, νὰ ῥίπτῃ σφαῖρας, βομβίδας καὶ ἄλλας κεκαυμένας ὕλας ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν, προσέτι δὲ διέταξεν ἐν σῶμα Ἑλλήνων, τὸ ὅποιον ἐφρουρεῖ τὸν προμαχῶνα Σαρανδάρη καὶ διὰ τοῦ συνεχοῦς καὶ εὐστόχου πυροβολισμοῦ του κατέρωθωσεν νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς Τούρκους νὰ κατέλθωσι τοῦ προφράγματος, νὰ τὸν συναπαντήσῃ εἰς τὴν τάφρον ὅπως τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν προσβολήν. Ἐμφανισθέντος τοῦ στρατάρχου μετὰ τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ πρόφραγμα ἤρχισαν οἱ Τούρκοι κατ' αὐτοῦ ζωηρὸν πῦρ. Πολλὰκις ἀπεκρούσθη καὶ πάντοτε ὡς λέων ὄρμα κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Μετὰ πεισματώδη δὲ πάλιν εἰσῆλθε τέλος πάντων ἡ φρουρὰ εἰς τὸ πρόφραγμα, καὶ ἄλλους μὲν ἐπλήγωσεν, ἄλλους ἐῤῥίψε καταθραύσασα τοὺς πίδακας, τὰς χεῖρας ἢ τὰς κεφαλὰς. Ἡ ἥττα αὕτη τῶν Τούρκων ἐνεθάρρυνε μεγάλως τὴν φρουρὰν, ἥτις ἀνέκτισε καὶ τὸ τεῖχος τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Ἐν τούτοις οἱ φρουροῦντες τὸν προμαχῶνα Σαρανδάρη καρτερικῶς ἀπέκρουον τοὺς ἐφορμούντας. Τρεῖς ἐφώρμησαν οἱ ἐχθροὶ ἐπὶ τοῦ προμαχῶνος τούτου, καὶ τρεῖς ἀπεκρούσθησαν μετὰ μεγάλης βλάβης. Κατὰ τὴν τελευταίαν ὁμῶς ἐφοδὸν ἠδυνήθησαν τινες τῶν Γενιτζάρων ν' ἀνέλθωσι μέχρι τοῦ χείλους τοῦ προμαχῶνος, προσπαθῶντες νὰ ἐμπήξωσι τὰς σημαίας των, ἀλλ' αὐθωρεὶ κατεκερματίσθησαν παρὰ τῶν ἀνδρείων φρουρῶν (1). Βλέπων ὁ στρατάρχης τὴν ἀκρατον τῶν Τούρκων ἐπιμονὴν εἰς τὸ νὰ κυριεύσωσι τὴν πόλιν δι' οἰασθήποτε θυσίας, καὶ γνωρίζων ὅτι οἱ πολιορκούμενοι εἶχον ἀπαυδήσει, πολεμοῦντες ἐπὶ ἐξ ὀλοκλήρους ὥρας, ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ ἐξέλθῃ τῆς πόλεως καὶ κρύφα νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Συλλέξας ὀκτακοσίους ἐκ τῶν τολμηροτέρων καὶ ἐμπειροτέρων στρατιωτῶν ἐξῆλθε τῆς πόλεως Ραϊμόνδης, καὶ ἐπέπεσεν αἰφνιδίως κατὰ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες κατὰ πρῶτον ἀντεστάθησαν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Ἐγκατέλειψαν δὲ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν πολιορκουμένων εἴκοσι σημαίας καὶ τρισχιλίους νεκρούς. Ἡ ἐξοδος αὕτη τοῦ στρατάρχου Σχυλεμδουργίου ἔσωσε τὴν Κέρκυραν.

Ἐκτὸς ὁμῶς τῶν παθημάτων τούτων καὶ ἐτέρων ἄτινα οἱ Τούρκοι ὑπέστησαν παρὰ τῆς φρουρᾶς, ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῶσιν ἐτι δεινότερα.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐξόδου καθαρὸς καὶ διαυγὴς ἦτον ὁ γλαυκὸς τῆς Κερκύρας οὐρανός, ὁ δὲ ἥλιος ὅστις εἶχεν ἤδη ἀνατεῖλαι διέχεε τὰς χρυσὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας, δι' ὧν κατεφαίνετο καθαρώτερον ἢ ἐρημώσις καὶ ἡ καταστροφή τῆς Κερκύρας. Αἶφνης ὁ καθαρὸς οὐρανὸς ἐνεφελώθη, καὶ πέραν τῆς Στερεᾶς ἤκούοντο ὑπόκωφοι κρότοι ἀστραπῶν καὶ βροντῶν προμη-

(1) Τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1716 πιστοποιητικὸν τοῦ στρατάρχου Σχυλεμδουργίου, καὶ ἕτερον τῇ 15 Δεκεμβρίου 1716 τοῦ Γενικοῦ Καπιτάνου Πισάνη, δι' ὧν μαρτυρεῖται ὅτι Νικόλαος ὁ Βούλγαρις, υἱὸς τοῦ Πρωτοπαπᾶ, διεκρίθη εἰς τοὺς προμαχῶνας τοῦ Σαρανδάρη, τῶν Γενιτῶν Πηγαζίων καὶ ἐν τῇ ὑπὸ τὸ Νέον φρούριον αἱματηρᾷ ἐφόδῳ.

(1) Ἐνεκα τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι κατὰ τὰς ἐφεόδους τοῦ προμαχῶνος Σαρανδάρη διεκρίθησαν καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι, οἵτινες διὰ λεθῆτων ἐῤῥιπτον ζέον ἔλαιον ἐπὶ τῶν Τούρκων.

νούντων ὅσον οὕτω μεγάλην καταιγίδα. Καί μετὰ μικρὸν ἀνεώχθησαν οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἤρχισε νὰ πίπτῃ βαρύνουσα βροχὴ καταπλημυρίζουσα τὰ πάντα, ὃ δὲ ἄνεμος ὅστις κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφύσησε μόλις σείων τὰ φύλλα τῶν δένδρων, μετεβλήθη ὡς ἐκ θαύματος εἰς τρομερὰν λαίλαπα κατασυντρίψασαν τὰς σκηνὰς καὶ τὰς ἀποθήκας τῶν ἐχθρῶν. Ἀνατραπέντων οὕτω τῶν σκηνῶν τῶν Τούρκων, εὐρέθησαν αἰφνης οὗτοι ἐν τῷ ὑπαίθρῳ καὶ ἔτρεχον ὅπως προφυλαχθῶσι· καὶ τινες ἐνόμισαν ὅτι ἤθελον σωθῆ ἐμβαινόντες ἐντὸς τῶν χανδακῶν οὓς εἶχον κατασκευάσει πρὸς ὑπεράσπισίν των, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπνίγοντο. Διαλυθέντος οὕτω τοῦ στρατοπέδου οἱ Τούρκοι προσεπάθουν νὰ σωθῶσι διὰ τῆς φυγῆς καὶ κατηρῶντο τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐπάτησαν τὸ κατηρμένον τῆς Κερκύρας ἔδαφος. Ἐνόμιζον ὅτι ἀληθῶς ὁ Θεὸς κατέτρεχεν αὐτούς. Ἔτι μᾶλλον δὲ ἐπείσθησαν περὶ τούτου ὅτε εἶδον, ὡς λέγεται, καλόγηρον φέροντα εἰς τὴν δεξιὰν λαμπάδα καὶ καταδιώκοντα αὐτοὺς ἀπειλητικῶς. Ταῦτα βλέποντες οἱ Ὀθωμανοὶ ἐπορεύοντο πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτον ἀγκυροβολημένος ὁ Τουρκικὸς στόλος ὅπως ἐπιβίβασθῶσι καὶ ἀπομακρυνθῶσι τοῦ καταδιώκοντος αὐτοὺς καλογήρου. Καὶ ὁ Τούρκος ἀρχιστράτηγος κατελήφθη ὑπὸ πνικτοῦ φόβου, ἀλλὰ προσεπάθει ποτὲ μὲν διὰ λόγων θωπευτικῶν, ποτὲ δὲ διὰ δώρων καὶ δι' ἀπειλῶν ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν φεύγοντα στρατὸν ὅπως καὶ τελευταίαν φορὰν ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς πόλεως. Ἐροδεῖτο ὁ τάλας νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου του χωρὶς συνάμα νὰ καταθέσῃ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ τὰς κλεῖς τῆς Κερκύρας.

Ἐγνώριζε τὴν θηριωδίαν τῶν Ὀθωμανῶν Αὐτοκρατόρων, οἵτινες ἔλεγον τοῖς ἀρχηγοῖς τῶν ἐκστρατειῶν· « ἢ τὰς κλεῖς τῆς πολιορκηθητομένης πόλεως ἢ τὰς κεφαλὰς σας ». Ἀλλὰ φανέντος τοῦ στόλου τῆς Ἰσπανίας ἐρχομένου πρὸς ἐνέτυχσιν τοῦ Ἑνετικοῦ, ἥλλαξεν ἀμέσως ἰδέαν, καὶ κατεσπασμένως ἐπεβίβασθη εἰς τὰ πλοῖα, καὶ ἀπέπλευσε πρὶν ἢ εἰσπλεύσῃ ὁ Ἰσπανικὸς. Πνέοντος δὲ οὐρίου ἀνέμου ἐξῆλθεν ἀκινδύνως εἰς τὸν κόλπον καὶ διεσύνθη πρὸς τὸν τῆς Κορώνης τοῦ Μορέως. Οὕτω δὲ οἱ Ὀθωμανοὶ μετὰ τσσακονταπενθήμερον ἐν Κερκύρᾳ διαμονὴν ἀνεχώρησαν, ἐγκαταλιπόντες ἐξήκοντα πυροβόλα, ἄκτω βρομφορριπτῆρας, πολυαρίθμους τροφὰς καὶ πολεμοφόδια καὶ δεκαεξὶ χιλιάδας νεκρῶν, οἵτινες, διεσκορπισμένοι ἐνθεν καὶ ἐνθεν, καταδείκνουν τὴν ἀνδρίαν αὐτῶν καὶ τὴν σταθερότητα τῆς φρουρᾶς. Ἡ δὲ Κέρκυρα διὰ τῆς ἀντιλήψεως, τοῦ θαυματουργοῦ Προστάτου αὐτῆς οὐ μόνον ἐσώθη, ἀλλὰ καὶ ἀναχαίττει τὸν Ὀθωμανὸν ὅπως μὴ προῖῃ καὶ πέραν τῆς νήσου. Ἐάν οἱ Ὀθωμανοὶ καταλάβουσιν τὴν Κέρκυραν, τὸ προπύργιον τοῦτο τῆς Δύσεως, ἤθελον βεβαίως μεταβῇ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς Ἰταλίαν καὶ κυριεύσει ἴσως πολλὰ μέρη αὐτῆς. Εἰ γνωμοσύνην λοιπὸν ὀφείλει ἡ Δύσις πρὸς τὴν Κέρκυραν ἀπαλλάξασαν αὐτὴν τῆς Τουρκικῆς βαρβαρότητας. Ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἱστορίᾳ ἀπαντᾷ τις δύο νήσους· καί μιν τὴν μὲν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Αἰγαίου πελάγους τὴν δὲ εἰς τὸ στήμιον τῆς Ἀ-

δριατικῆς, αἵτινες κατεσυντρίψαν τὴν πολυκέρχλον τοῦ Ἰσλαμισμοῦ ἀγερωχίαν, τὴν Ῥόδον ἐπὶ Μωάμεθ τοῦ Β' (1), καὶ τὴν Κέρκυραν ἐπὶ Σολιμάνου καὶ ἐπὶ Ἀχμέτ τοῦ Γ'.

Διαδοθείσης τῆς εἰδήσεως τῆς κατεσπασμένης ἀναχωρήσεως τῶν Τούρκων, ὁ λαὸς ἐπλήσθη ἀπεριγράφτου χαρᾶς, καὶ ἀμέσως ἔδραμεν εἰς τὰς ἐκκλησίας ὅπως ἐν ταπεινότητι ἀποδώσῃ τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ πρὸς τὸν θαυματουργὸν ἅγιον Σπυρίδωνα, διὰ τῶν ἰσχυρῶν μεσιτειῶν τοῦ ὁποῦ ἐκίνησε τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν ὑπὲρ τῆς Κερκύρας. Ὁ δὲ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας Γεν. Καπιτάνος Πισάνης, ἐξέδοτο τὸ ἐπόμενον θέτησμα, δι' οὗ ἀπεφασίσθη ἵνα τὴν 11/23 Αὐγούστου, καθ' ἣν ἡ Κέρκυρα ἀπὸ ἀλλαγῆς τοῦ δεινοῦ κινδύνου, ἐκτίθεται τὸ θαυματουργὸν λείψανον τοῦ ἁγίου καὶ μετὰ τὴν τέλει τῆς λειτουργίας φέρεται ἐν λιτανείᾳ κατὰ τὴν πόλιν.

Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τοῦ φρουρίου τούτου τῶν Κορυφῶν ὁρατὴ ὑπῆρξεν ἡ προστάσις τοῦ ἐνδόξου ἁγίου Σπυρίδωνος, ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν μεσιτεῦτεων τοῦ ὁποῦ κινήθη ἡ θεῖα εὐσπλαγχνία γένηται νὰ ποιῇ τὸσον λαμπρότερον τὸ θαῦμα, ὅσον καθ' ἣν ὥραν ἦτο μάλιστα ἐπικείμενος ὁ κίνδυνος, διὰ ἀπροσδοκήτου εὐτυχοῦς μεταβολῆς, ἠκολούθησεν ἡ ποθητὴ ἐλευθέρωσις τοῦ αὐτοῦ φρουρίου, κατεσπασμένως τῶν πολεμίων ἀράντων τὸ στρατόπεδον, καὶ ἐγκαταλιπόντων τὸ πυροβολικόν, τὰ πολεμοφόδια καὶ τὴν ἀποσκευὴν. Πρὸς τὴν ἐνάργειαν τασούτου θαύματος πᾶσα καρδία καὶ πᾶσα διάνοια ὀφείλει νὰ προτίπῃ προσευχομένη, καὶ ἐν ταπεινότητι τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς ἀποδίδουσα, νὰ καταδείξῃ τὸ μέγεθος αἵμα τῆς εὐεργεσίας καὶ τοῦ κοινοῦ ὀφειλήματος. Καὶ ἐπειδὴ εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προστεθῶσι τὰ ἀποτελέσματα δημοσίας εὐλαβοῦς εὐγνωμοσύνης, κρίνει εὐλογον ἡ ἐξουσία αὕτη νὰ καθιερώτῃ διηνεκῶς ἐπέτειον μνημόσυνον τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν εἰδομεν καταβεβλημένας τὰς προσπαθείας, ἐξουτελισμένην τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τοὺς βαρβάρους ὑπ' αὐτοῦ τοῦ φόβου αὐτῶν τροπέντας εἰς φυγὴν ὅτε μᾶλλον ἤλπιζον νὰ ἐπιθέσῃ σκληρὸν ζυγὸν εἰς τοὺς λαοὺς τούτους καὶ νὰ ὑπερνικήσῃ φρούριον ὅπερ ἐξασφαλίζει τὴν Χριστιανοσύνην κατὰ τῶν εἰσβολῶν αὐτῶν. Εἰς δόξαν λοιπὸν Θεοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου ἀντιλήπτορος, δυνάμει τῶν παρόντων καὶ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἡμετέρου Γενικοῦ Καπιτανάτου ἀποφασίζεται, ἵνα κατὰ πᾶν ἔτος, τὴν ἀξιολογούμενον ἡμέραν τῆς 22 Αὐγούστου ἔ. ν. δηλαδὴ 11 ἔ. π. μέλλει νὰ ἐκτίθῃται τὸ θαυματουργὸν λείψανον τοῦ αὐτοῦ ἁγίου, μετὰ τὴν τέλει τῆς λειτουργίας, νὰ φέρεται ἐν λιτανείᾳ κατὰ τὴν πόλιν, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κλήρου, τῶν δημοσίων προστατῶν, καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς αὐτῆς πόλεως, μετὰ τῆς μεγίστης τοῦ λαοῦ ἀκολουθίας, ἵνα πάντες ἐπικιλῶνται διηνεκῶς

(1) Ὅρα διατριβὴν περὶ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἐριουσαλὴμ ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ, ἐν τῷ ἀρ. 260 τῆς Πανδώρας ἐκτ. 192, ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῆς παρούσης ποιηθεῖσαν.

τάς αὐτάς εὐλογίας, ὅπως καὶ κατὰ τὸ μέλλον προ-
στατεύωσι καὶ ὑπερασπίζωσι κατὰ τῶν ἐπιβουλῶν
τῶν ἀπίστων τὴν πόλιν καὶ τὴν νῆσον. Πρὸς πλείο-
τέραν δὲ λαμπρότητα καὶ χαρμωσύνην πρέπει κατὰ
τὴν τελευταίαν ταύτην τὸ ἅγιον λείψανον νὰ χαιρετᾶ-
ται παρὰ τῶν φρουρίων καὶ παρὰ τῶν τυγχανόντων
πλοίων διὰ τῶν εἰς τὰς ἄλλας λιτανείας τοῦ αὐτοῦ
Ἁγίου συνήθων πυροβολισμῶν, εἰς ἀθάνατον μαρτυ-
ρίαν τῆς ἐνεκα τοσούτου εὐτυχοῦς συμβάντος δημο-
σίας εὐγνωμοσύνης.

α Ἀφιέρωσεν ἡ ἐξοχωτάτη Σύγκλητος μεγάλην
λαμπάδα ἀργυρεῖν, ἵνα ὑπάρχῃ πάντοτε ἀναμμένη ἐ-
νώπιον τοῦ Ἁγίου, καὶ πρὸς συντήρησιν θέλει προμη-
θεύεται παρὰ τοῦ Δήμοσιου κατ' ἔτος τὸ ἀπαιτούμε-
νον ἔλαιον. Πρὸς δὲ τούτοις ἀναγνωρίζοντες καὶ ἡμεῖς
εὐλογον τὴν ἐξάσκησιν ἔργου τινὸς ἐλεημοσύνης πρὸς
τοὺς πτωχοὺς, ὅπερ εἶναι ἡ πράξις ἡ μᾶλλον εὐπρόσ-
δεκτος πρὸς τὸν Θεόν, θεσπίζομεν νὰ ληφθῶσι κατ'
ἔτος, ἐκ τοῦ Δήμοσιου ταμείου, βεῖα ἑκατὸν πεν-
τήκοντα, οἷουδήποτε νομίσματος, ἵνα διανεμηθῶσιν
εἰς τοὺς πτωχοὺς, Λατίνους τε καὶ Γραικοὺς, εἰς τοὺς
κατὰ τὴν πόλιν ἐπαιτούντας, καὶ εἰς τοὺς μέοντας
εἰς τὰς ἐκυτῶν κατοικίας παραδιδομένου τοῦ ἡμίσε-
ως τῶν χρημάτων τούτων εἰς τὸν περιφανέστατον
κύριον Ἀρχιεπίσκοπον, τοῦ δὲ ἐτέρου εἰς τὸν κύριον
Πρωτοπαπῆν, ἵνα ὁ μὲν πρῶτος ποιήσῃ τὴν διανομὴν
εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν Λατίνων, ὁ δὲ δεύτερος εἰς
τοὺς τῶν Γραικῶν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς λιτανείας,
ἐνώπιον τῶν παρστατῶν, ἵνα ἐφελεκύσωμεν πάντοτε
μᾶλλον καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Ὑψίστου, καὶ τὴν με-
σιτείαν τοῦ θαυματουργοῦ αὐτοῦ Ἁγίου, ὑπὲρ τῶν
δημοσίων ὕπλων, καὶ ὑπὲρ τῆς διηνεκοῦς διασώσεως
τοῦ φρουρίου τούτου καὶ τῆς νήσου ὑπὸ τὸ κράτος
τῆς Γαληνοτάτης Πολιτείας. Τῶν παρόντων διατάτ-
τομεν τὴν ἐγγραφὴν ὅπου δεῖ, καὶ ἰδίως ἐν τῇ δη-
μοσίᾳ τούτῳ Ταμείῳ διὰ τὴν διὰ παντὸς ἐκτέλεσιν
αὐτῶν. Πρὸς πιστοποίησιν τούτων κ.τ.λ.

α Κερκύρα, τῇ 30 Μαρτίου 1717 ἔ. ν.

α Ἀνδρέας Πισάνης, Γενικὸς Καπιτάνος π.
ΛΑ. ΤΟΜΠΡΟΣ.

ΣΟΦΟΥ ΑΓΩΝΙΑ.

Διήγησις ἱστορική.

(Τέλος. "Βε φυλλάδ. 275.)

—ooo—

Καθ' ὅλον τὸν βίον τοῦ ἐμμεῖτο τὴν οὐρανίαν πράξ-
τητα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, τοῦ ὁποίου τὸ παράδειγμα
μιμούμεθα τόπον ὀλίγον. Προσβληθεὶς ἐμμανῶς καὶ
ἀσέμνως ὑπὸ τινος τῶν κυριωτέρων περιοδικῶν συγ-
γραμμάτων (1), ἔλαβε καὶ ἀνέγνωσε παρόντος μου
τὸ φυλλάδιον τὸ περιέχον τὴν ὕβριν, ὕβριν προσωπι-
κὴν, καὶ οὕτε καὶ συνωφρυνθῆν, ἀλλὰ μὲ εἶπεν·

— Ἰδοὺ μάταιαι ὕβρεις· τὸ πάθος εἶναι σφοδρὸς

(1) Τὸ New-Monthly Magazine.

ἄνεμος σφύνων τὴν ἀλήθειαν· πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ
θελοῦν νὰ πιστεύσωμεν τὰς κρίσεις των, ἀφοῦ δὲν εἶ-
ναι ἀπαθείς; Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ὅλως ἀφύε; τὸ ἀρ-
θρον' ὑπακτέθην κατὰ τι. Ὁ γράφας ἀνεκάλυψεν ἐπι-
τηδεῖως τὸ ἀσθενὲς μέρος τοῦ θώρακος μου.

— Αἰσθάνομαι, ἀπεκρίθην, πόσον τοιαύτη ἀδικία
εἶναι ὀδυνηρὰ καὶ πρᾶξινος λύπη· τὸ κατ' ἐμὲ θὰ
ἡσθανόμην πολὺ τὰς τοιαύτας προσβολάς.

— Ἐμὲ ὅμως δὲν μὲ ἀνησυχοῦν διόλου· πρὸ πολ-
λοῦ μένω ἀναίσθητος εἰς τὰς προσωπικάς ὕβρεις.

— Καὶ ἡ κοινὴ γνώμη; . . .

— Μὴ συγχέομεν αὐτὴν, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Τὸ
μὲν κοινόν, τὸ συλλογίζομενον καὶ ἐξετάζον καὶ κρί-
νον, θὰ μὲ κρίνῃ ὅπως ἔχω δικαίωμα νὰ κριθῶ· τὸ
δὲ τυφλὸν καὶ εὐπιστον καὶ μωρὸν κοινόν, ἀξίζει νὰ
τὸ ἀπαλλάξωμεν τῆς ἀπάτης; Ὅχι· αἱ γνώμαί του
εἶναι ἄστατοι, καὶ ἄτακτοι αἱ κρίσεις του· εἶναι γνῶ-
μαι δικαστηρίου συγκεκριμένου ἀπὸ βρέφη θηλάζοντα.
Ὅθεν οὕτε καὶ ἐνθυμούμαι ὅτι ὑπάρχουν.

Εἶχον συνειθίσει νὰ τὸν βλέπω πάντοτε τὸν αὐτὸν,
πρῶτον, ἀνδρεῖον, ἄκακον καὶ ταπεινόν. Ποτὲ τὸ πρό-
σωπόν του δὲν ἦτο τεταραγμένον· ποτὲ δὲν παρετή-
ρισα σφοδρὰν ἢ ἄτακτον συγκίνησιν εἰς τὴν καρδίαν
του. Μίαν ὅμως τῶν ἡμερῶν τὸ μέτωπόν του δὲν ἦτο
ὡς συνήθως ὁμαλόν, καὶ τὸ ἥθος του ἐφαίνετο ζοφε-
ρόν. Παρατηρήσας δὲ τὴν ἀπορίαν μου μὲ εἶπε·

— Κυτάξετε, ἰατρὲ, τὸν σφιγμὸν μου, καὶ θὰ
εἰδῆτε ὅτι εἶναι ἄτακτος καὶ συνεχὴς. Ἡ ταραχὴ αὐ-
τῇ, συμβαίνουσα εἰς ἄνθρωπον προσπαθοῦντα νὰ νικᾷ
τὰ πάθη καὶ ἀφιερῶσαντα μέρος τῆς ζωῆς του εἰς
τὴν σκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν, μὲ προξενεῖ σχε-
δὸν ἐντροπὴν.

— Ὡρῶντι, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματός σου δὲν
εἶναι τακτική.

— Ἀπὸ τινων ἡμερῶν μ' ἐκυρίευσεν νευρικός ἐρε-
θισμός. Θέλω νὰ ἐργασθῶ· βιάζω τὸν ἑαυτὸν μου,
ἀλλ' ὁ νοῦς μου μ' ἐπιβουλεύεται.

— Ἰσως ἀπροσδόκητόν τι περιστατικόν . . .

— Ὅχι, τίποτε νέον, ἐκτός μόνον παραδόξου τι-
νὸς ἀλλοφροσύνης, πηγὴν ἐχούσης τὴν ἀδυναμίαν τῶν
νεύρων μου.

— Φάντασμα λοιπόν;

— Σχεδόν. Καθίσατε καὶ ἀκούσατέ με, ἀλλὰ
χωρὶς νὰ γελάσετε.

— Ἐλπίζω ὅτι μὲ θεωρεῖτε ἐλεύθερον δεισιδαι-
μονιῶν καὶ ψεύδους. Ὅθεν, καὶ ἂν ἀποδώσετε εἰς τὴν
νοσερὰν μου κατάστασιν τὴν διήγησίν μου, εἶμαι βέ-
βαιος ὅτι δὲν θ' ἀμφισβᾶτε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν
λόγων μου. Ἐγὼ αὐτὸς σχεδὸν πιστεύω ὅτι ἀλλόκο-
τὸς τις ἀπάτη, προσερχομένη ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν μου,
ἐπροξένησεν αὐτὸ τὸ φαινόμενον. Χθὲς, μόλις ἐπι-
πείον μὲ τὴν κόρην μου, καὶ ἡσθάνθην τὴν ἀνάγκην
νὰ ἡσυχάσω. Συνειθίζω, κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῶ,
νὰ ἐπισκέπτομαι τὸ γημεῖόν μου, διὰ νὰ βεβαιώνωμαι
ὅτι ὅλα εἶναι ἐν τάξει καὶ δὲν ἔχομεν φόβον κινδύνου.
Ὅταν ἐμβῆκα χθὲς κρητὼν κρητὼν, εἶδα ἐκστατικὸς
ὅτι δὲν ἦμην μόνος εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην αἴθουσαν.
Ἀνθρώπος τις ὑψηλὸς μαῦρα φορῶν, κρητὼν καὶ αὐτὸς